

disputants- חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ♣ קושיא-challenge ♠ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
מקרא-key:	

שבועות-שבועות שתיים		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אינו חייב אלא על העתיד לבא.	רבי ישמעאל:											■
(ויקרא ה') להרע או להיטיב - אין לי אלא דברים שיש בהן הרעה והטבה, שאין בהן הרעה והטבה מנין? תלמוד לומר: (ויקרא ה') או נפש כי תשבע לבטא בשפתים, אין לי אלא להבא, לשעבר מנין? תלמוד לומר: (ויקרא ה') לכל אשר יבטא האדם בשבועה, דברי רבי עקיבא	ת"ר: [רבי עקיבא]										♣	◇
להרע או להיטיב - להבא.	רבי ישמעאל:											♣
אם כן, אין לי אלא דברים שיש בהן הטבה והרעה, דברים שאין בהן הרעה והטבה מנין?	אמר לו רבי עקיבא:											♣
מרבוי הכתוב.	אמר לו: [רבי ישמעאל]											!
אם ריבה הכתוב לכך ריבה הכתוב לכך	אמר לו: [רבי עקיבא]											♣
שפיר קא"ל רבי עקיבא לר' ישמעאל												♣
ר' ישמעאל ששימש את רבי נחוניא בן הקנה שהיה דורש את כל התורה כולה בכלל ופרט, איהו נמי דורש בכלל ופרט, רבי עקיבא ששימש את נחום איש גמ זו שהיה דורש את כל התורה כולה בריבה ומיעט, איהו נמי דורש ריבה ומיעט.	רבי יוחנן:											♣
מאי ר' עקיבא דדריש ריבוי ומיעוט?												^
או נפש כי תשבע - ריבה, להרע או להיטיב - מיעט, לכל אשר יבטא האדם - חזר וריבה, ריבה ומיעט וריבה - ריבה הכל, מאי ריבה? ריבה כל מילי, ומאי מיעט? מיעט דבר מצוה.	דתניא: [רבי עקיבא]											!
ור' ישמעאל דריש כלל ופרט: או נפש כי תשבע לבטא בשפתים - כלל, להרע או להיטיב - פרט, לכל אשר יבטא האדם - חזר וכלל, כלל ופרט וכלל אי אתה דן אלא כעין הפרט, מה הפרט מפורש להבא, אף כל להבא, והני כללא לאתויי אפי' דברים שאין בהן הרעה והטבה להבא, אהני פרטא למעוטי אפילו דברים שיש בהן הרעה והטבה לשעבר.	[רבי ישמעאל]											♣
איפוך אנא												♣
דומיא דלהרע או להיטיב, מי שאיסורו משום (במדבר ל') כל יחל דברו, יצאתה זו שאין איסורו משום כל יחל דברו אלא משום כל יחל דברו.	רבי יצחק:											!
אמר קרא: או נפש כי תשבע לבטא בשפתים, מי שהשבועה קודמת לביטוי ולא שהביטוי קודמת לשבועה, יצא זה אכלתי ולא אכלתי - שהמעשה קודמת לשבועה.	רב יצחק בר אבין:											!
(ויקרא ה') האדם בשבועה - פרט לאנוס, ונעלם - פרט למזיד, ממנו - שנתעלמה ממנו שבועה, יכול שנתעלמה ממנו חפץ? ת"ל: בשבועה ונעלם, על העלם שבועה הוא חייב, ואינו חייב על העלם חפץ.	ת"ר:											♣
האדם בשבועה - פרט לאנוס.	אמר מר:											♣
היכי דמי?												^
כדרב כהנא ורב אסי כי הוו קיימי מקמי דרב, מר אמר: שבועתא דהכי אמר רב, ומר אמר: שבועתא דהכי אמר רב. כי אתו לקמיה דרב, אמר כחד מיניהו.												!
אמר ליה אידך: ואנא בשיקרא אישתבעי?												!
אמר ליה: לבך אנסך. ונעלם ממנו - שנתעלם ממנו שבועה, יכול שנתעלם ממנו חפץ? תלמוד לומר: בשבועה ונעלם ממנו, על העלם שבועה הוא חייב, ואינו חייב על העלם חפץ.												!
בשלמא שבועה משכחת לה בלא חפץ, כגון דאמר שבועה שלא אוכל פת חטין וכסבור שאוכל קאמר, דשבועתיה אינשי, חפצא דכיר אלא חפץ בלא שבועה ה"ד? כגון דאמר שבועה שלא אוכל פת חטין וכסבור של שעורים קאמר, דשבועתיה דכיר ליה, חפצא אינשי, כיון דחפצא אינשי להו היינו העלם שבועה	מחכו עלי' במערבא:											♣
דא ודא אחת היא.	אלא אמר רבי אלעזר:											■
אלמא חפץ בלא שבועה לא משכחת לה? והא משכחת לה כגון דאמר שבועה שלא אוכל פת חטין, והושיט ידו לסל ליטול פת שעורין ועלתה בידו של חטין, וכסבור שעורים היא ואכלה, דשבועתיה דכיר ליה, חפצא הוא דלא ידע ליה.	מתקיף לה רב יוסף:											♣
כלום מחייבת ליה קרבן אלא אמאי דתפיס בידיה, העלם שבועה הוא	אמר ליה אביי:											!
סוף קרבן דקא מיימי עליה דהאי פת, מיהת העלם שבועה הוא	לישנא אחרינא, אמר ליה אביי לרב יוסף:											!
ורב יוסף?												♣

disputants- חולקים ◇ central point for summary and review- חזרה לסיכום מרכזית < insertion of an earlier segment- קודמת-פיסקה O מעשה-story	statement- מימרא ⚡ challenge- קושיא ^ question- שאלה ! answer- תירוץ proof- ראייה
מקרא-key:	

שבועות-שבועות שתיים		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
כיון דכי ידע ליה דחטין הוא פריש מיניה, העלם חפץ הוא.	אמר לך: [רב יוסף]											◇	כו.
העלם זה וזה בידו, מהו?	בעא מיניה רבא מרב נחמן:											⋈	כו.
הרי העלם שבועה בידו וחייב.	אמר ליה: [רב נחמן]											!	כו.
אדרבה, הרי העלם חפץ בידו ופטור.												⚡	כו.
חזינן, אי מחמת שבועה קא פריש - הרי העלם שבועה בידו וחייב, אי מחמת חפץ קא פריש - הרי העלם חפץ בידו ופטור.	רב אשי:											!	כו.
כלום פריש משבועה אלא משום חפץ, כלום פריש מחפץ אלא משום שבועה אלא לא שנא.	רבינא לרב אשי:											⚡	כו.
איזו היא שגגת שבועת ביטוי לשעבר? אי דידע, מזיד הוא. אי דלא ידע, אנוס הוא.	בעא מיניה רבא מרב נחמן:											⋈	כו.
באומר: יודע אני ששבועה זו אסורה, אבל איני יודע אם חייבין עליה קרבן או לאו.	אמר ליה: [רב נחמן]											!	כו.
כמאן? כמונבו												⚡	כו.
שגגת קרבן שמה שגגה	דאמר: [מונבו]											⚡	כו.
אפילו תימא רבנן, עד כאן לא פליגי רבנן עליה דמונבו - אלא בכל התורה כולה דלאו חידוש הוא, אבל הכא דחידוש הוא, דבכל התורה כולה לא אשכחן לאו דמייתי קרבן, דילפינן מע"ז, והכא מייתי, אפילו רבנן מודו.												!	כו.
נשבע על ככר ומסתכן עליה, מהו?	בעא מיניה רבינא מרבא:											⋈	כו.
מסתכן, לישרי ליה מך	[רבא]											⚡	כו.
אלא, מצטער ואכלה בשגגת שבועה, מאי?	[רבינא מרבא]											⋈	כו.
שב מידיעתו - מביא קרבן על שגגתו, לא שב מידיעתו - אין מביא קרבן על שגגתו.	א"ל [רבא], תנינא:											!	כו.
גמר בלבו צריך שיוציא בשפתיו, שנאמר: (ויקרא ה') לבטא בשפתים.	שמואל:											■	כו.
בשפתים - ולא בלב, גמר בלבו מנין? ת"ל: (ויקרא ה') לכל אשר יבטא האדם בשבועה	מיתבי:											⚡	כו.
הא גופה קשיא, אמרת: בשפתים - ולא בלב, והדר אמרת: גמר בלבו מנין												⚡	כו.
הא לא קשיא, הכי קאמר: בשפתים - ולא שגמר בלבו להוציא בשפתיו ולא הוציא, גמר בלבו סתם מנין? ת"ל: לכל אשר יבטא	רב ששת:											!	כו.
אלא לשמואל קשיא												⚡	כו.
תריץ ואימא הכי: בשפתים - ולא שגמר בלבו להוציא פת חטין והוציא פת שעורין, גמר בלבו להוציא פת חטין והוציא פת סתם מנין? ת"ל: לכל אשר יבטא האדם.	רב ששת:											!	כו.
(דברים כ"ג) מוצא שפתוך תשמור ועשית - אין לי אלא שהוציא בשפתיו, גמר בלבו מנין? ת"ל: (שמות ל"ה) כל נדיב לב	מיתבי:											⚡	כו.
שאני התם, דכתיב: כל נדיב לב.												!	כו.
וניגמר מינה												⚡	כו.
משום דהוו תרומה וקדשים שני כתובין הבאין כאחד, וכל שני כתובין הבאין כאחד אין מלמדין.												!	כו.
הניחא למ"ד אין מלמדין, אלא למ"ד מלמדין מאי איכא למימר?												⚡	כו.
הוו חולין וקדשים, וחולין מקדשים לא גמרינן.												!	כו.